

The U.S. Tankship Exxon Valdez on Blich Reef». Alaska, March 24, 1989. PB90-916405. NTSB/MAR-90/04.

5. Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України. 4-те вид., переробл. та доп. / відп. ред. С.С. Яценко. Київ: А.С.К., 2005. 848 с.

6. Кудрявцев В.Н. Уголовное право России. Особенная часть / ред. В.Н. Кудрявцев, А.В. Наумов. Юристь, 1997. 496 с.

УДК 343.3/.7(043.2)

Олефір О.О., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Ланцедова Ю.О., к.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМА РОЗШИРЕННЯ ПРАВ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ ЛЮДИНИ ЩОДО ВІЛЬНОГО ВИРАЖЕННЯ ОСОБИСТИХ ПОГЛЯДІВ

У наш час тема вираження своїх поглядів актуальна завдяки недосконалості правового регулювання захисту прав людини на безперешкодне та вільне вираження поглядів. У тезах конкретніше розглянеться порушення свободи слова й діяльності журналістів, а також питання підтримку громадян за подачу пропозицій, скарг, заяв або за критику. По останнім пунктам громадянам вкрай важливо надати захист. Надалі керуючись практичним досвідом Європейського Суду з прав людини, хочу зазначити, що вже було розглянуто значна кількість справ не тільки проти України, ще і щодо захисту свободи вираження поглядів громадян.

Як наслідок подібних судових справ було засновано початок правоінтерпретаційної діяльності, а саме – низка тлумачних принципів положень Конвенції.

Стосовно свободи вираження поглядів ці принципи Судом конкретизовані у справі «Ляшко проти України» («Lyashko v. Ukraine») від 10 серпня 2006 р. Розглянемо їх:

1. Свобода вираження поглядів становить одну із фундаментальних основ демократичного суспільства та одну з основних передумов для його розвитку, а також для самореалізації кожного індивіда.

2. Преса відіграє суттєву роль у демократичному суспільстві... Її обов'язком є повідомляти – у спосіб, що не суперечить її зобов'язанням та відповідальності – інформацію та ідеї стосовно усіх предметів публічного інтересу, включаючи й ті, що стосуються судової гілки влади. При цьому не лише преса має завдання повідомляти таку інформацію та ідеї, але і громадськість має право отримувати їх. Інакше преса не могла б виконувати свою життєво важливу роль «вартового пса» у

демократичному суспільстві [1, с. 107–108].

Прийняття кримінального кодексу України у 2001 р. ознаменувало зміну в підходах кримінально-правового забезпечення охорони свободи слова та професійної діяльності журналістів. Стаття 171 КК України передбачає відповідальність за умисне перешкоджання законній професійній діяльності журналістів та переслідування журналіста за виконання професійних обов'язків.

Водночас, як слушно зауважує В.І. Павликівський, існуюча норма про перешкоджання професійній діяльності журналістів має здебільшого декларативний, ніж правозастосовний характер, у зв'язку з чим виникає необхідність розробки пропозицій з їх удосконалення та імплементації у чинне законодавство [2, с. 208–220]. Важливим і доречним видається зазначити, що В.І. Павликівський запропонував авторські редакції статей, які безпосередньо передбачають кримінальну відповідальність за перешкоджання законній професійній діяльності журналістів, а також тих, які пропонуються до прийняття в КК України, зокрема порушення права на інформацію та цензуру. Так, заслуговує на увагу його пропозиції доповнити КК України статтею 171-3 «Переслідування громадян за критику». Хоча, на наш погляд, доцільніше б було присвоїти даній статті номер 171-1.

Отож, згідно з цією статтею: «1. Переслідуванням громадян за подачу в установленому порядку пропозицій, заяв, скарг або за критику, що міститься в них, а так само за виступ із критикою в іншій формі, карається штрафом від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до чотирьох років, або громадськими роботами на строк до двохсот сорока годин. 2. Переслідування журналіста у зв'язку з його законною професійною діяльністю, – карається штрафом до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або арештом на строк до шести місяців, або обмеженням волі на строк до чотирьох років». Також, на наш погляд було б доцільно пояснити, в примітці, що таке «переслідування» згідно наведеної статті [3, с. 218–219].

Спираючись на вищенаведене, гадаємо, що зазначені пропозиції послугують захисту людини і громадянина при здійсненні свободи вираження поглядів, адже принесення скарги не може тягнути ущемлення прав та законних інтересів. Згідно зі ст. 9 Закону України «Про звернення громадян» забороняється переслідування громадян і членів їх сімей за подання звернень в органи державної влади, органи місцевого самоврядування, на підприємства, в установи, організації, незалежно від форм власності, об'єднання громадян, посадовим особам за критику у зверненнях їх діяльності та рішень.

Однак, слід відмітити певну декларативність даної норми, оскільки її виконання не забезпечене, на належному рівні, юридичними гарантіями,

зокрема встановленням юридичної відповідальності (крім цивільно-правової відповідальності – при умові, що суб'єкт звернення вирішить порушувати питання про відшкодування матеріальної і (або) моральної шкоди, заподіяної йому внаслідок таких дій посадової особи) у випадку порушення цієї норми [4].

Отже, підсумовуючи вищенаведене, пропонуємо доповнити КК України статтею 171-1: «Переслідування громадян за критику», зміст якої зазначено у даній роботі. Сподіваємось, що наведена пропозиція сприятиме розширенню кримінально-правової охорони прав людини на вільне вираження своїх поглядів і переконань.

Література

1. Ярмол Л.В. Захист свободи вираження поглядів Європейським Судом з прав людини (загальнотеоретичні аспекти). *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. 2014. С. 106–113.

2. Павликівський В.І. Принципи криміналізації порушень свободи слова та діяльності журналістів. *Вісник Асоціації кримінального права України*. 2015. Вип. 1 (4). С. 208–220.

3. Погребняк О.О. До питання удосконалення Розділу V Особливої Частини КК України в контексті захисту свободи слова / *Від громадянського суспільства – до правової держави: XIII Міжнар. наук. конф. молодих вчених та студентів 2017 р.* Харків: Харків. нац. ун-т імені В.Н. Каразіна, 2017. С. 217–219.

4. Юридична відповідальність за порушення законодавства про розгляд скарг // Мего-Інфо: юрид. бібліотека. URL: <http://meگو.info/матеріал/32-юридична-відповідальність-за-порушення-законодавства-про-розгляд-скарг> (дата звернення: 14.04.2017).

УДК 343.61(043.2)

Паламарчук О.О., студент,
Національний університет «Одеська юридична академія»,
м. Одеса, Україна
Науковий керівник: Степаненко О.В., к.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМИ КВАЛІФІКАЦІЇ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА

1 січня 2019 року набула чинності ст. 126-1 КК України [1], яка передбачає кримінальну відповідальність за домашнє насильство. Відтоді в науковій літературі відстоюються різні погляди щодо кваліфікації діянь, які становлять домашнє насильство. Одним із дискусійних моментів є питання щодо необхідності або, навпаки, – недоцільності кваліфікації домашнього насильства за сукупністю із злочинами проти здоров'я.

Злочином проти здоров'я є протиправне умисне або необережне